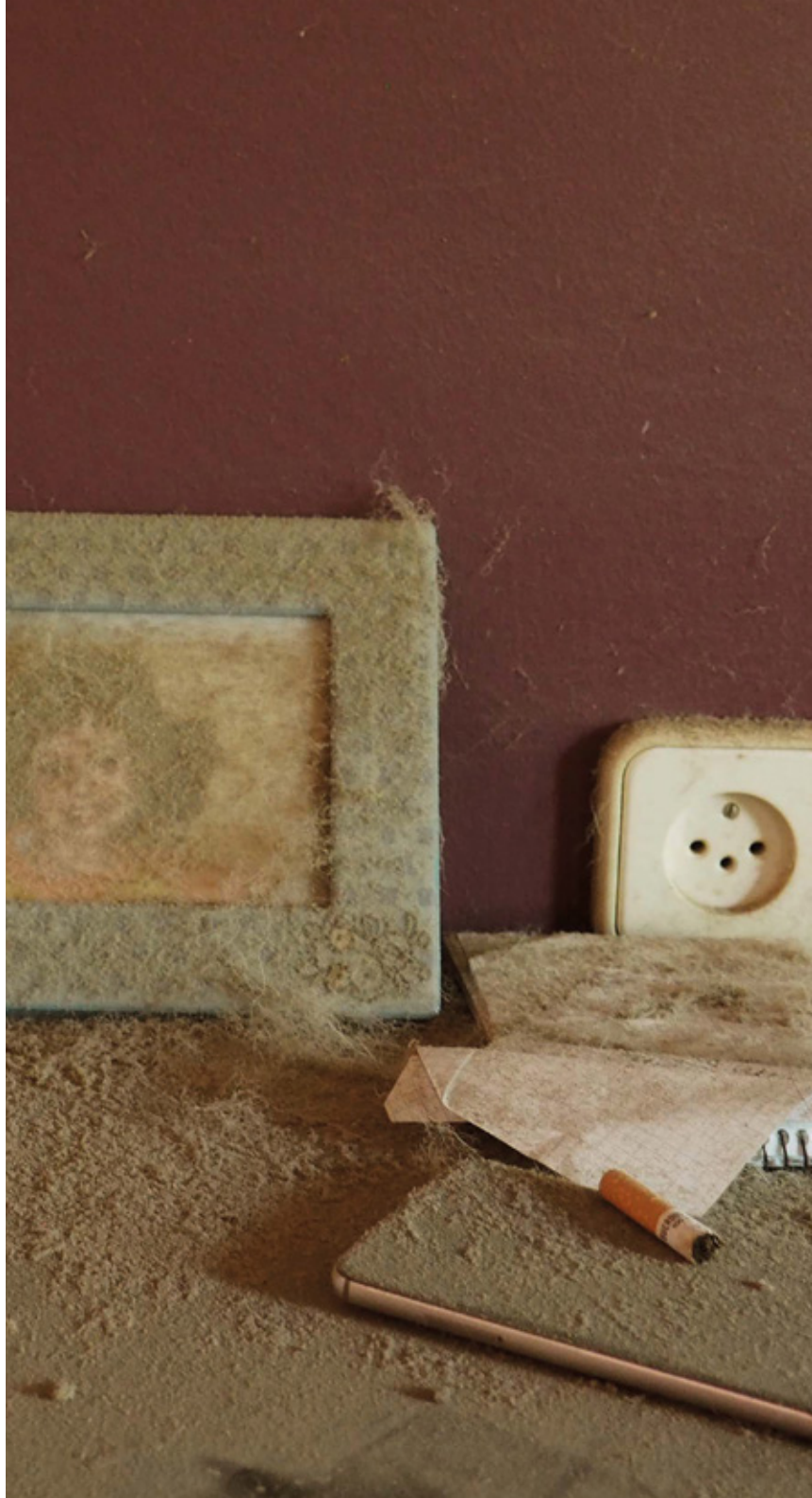

LLUNA, NO PLORIS

JUDIT LUNA MINGUELL

PREMI JOVES FOTÒGRAF(E)S DE CATALUNYA (XXIV)

PRESENTACIÓ

JORDI CAMPS

VICEPRESIDENT QUART I DIPUTAT DE CULTURA DE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA

«Lluna, no ploris» memòria fotogràfica, intimitat i salut mental

La fotografia és una eina clau per representar i interpretar el món. A través de la càmera, podem captar allò que veiem, però també allò que volem explicar o imaginar. Des d'INSPAI, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, treballem per impulsar aquesta doble funció de la fotografia —documentar la realitat i obrir noves mirades— i posem novament el focus en el talent emergent, la mirada pròpia i la capacitat creativa. Amb aquest objectiu, fa vint-i-quatre edicions que promovem el Premi Joves Fotògraf(e)s de Catalunya, una iniciativa que ofereix un espai de descoberta, suport i projecció a les noves generacions de creadors visuals.

Enguany, el jurat ha premiat l'artista visual Judit Luna Minguell (el Bruc, 1999) pel projecte «Lluna, no ploris». L'obra destaca pel seu enfocament documental, la solidesa narrativa i la capacitat de generar una resposta emocional en l'espectador a partir d'un relat íntim vinculat a les addiccions i la salut mental.

El projecte parteix d'una mirada respectuosa que evita l'estigmatització i proposa una lectura oberta dels fets. D'aquesta manera, posa en valor la fotografia com a eina de memòria i de construcció de relat.

Aquest catàleg recull les vint-i-dues imatges que formen part de l'exposició derivada del premi, que es presentarà a la Casa de Cultura de la Diputació de Girona el mes d'octubre i que posteriorment itinerarà per diferents municipis gironins i festivals de fotografia.

Amb aquesta iniciativa, INSPAI reforça el seu compromís amb la formació, la promoció i la difusió de la fotografia contemporània, i continua facilitant la connexió entre els joves creadors i els espais culturals del territori.

Enhorabona, Judit Luna, per aquest projecte que reflexiona al voltant dels límits entre allò íntim i allò públic, així com sobre la responsabilitat associada a la representació de vivències personals en l'àmbit artístic. I gràcies per la teva crida a aprofundir en les addiccions i la salut mental, amb aquest focus especial en l'alcoholisme, massa present encara a la nostra societat i l'eix central de la sèrie.

Quan escric aquí tinc ganes de
plorar i plorar i plorar i
plorar i plorar i plorar
i plorar i plorar i plorar
plorar i plorar i plorar
i plorar i plorar i plorar
i plorar i plorar i plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar plorar
plorar plorar plorar però no plora.

LLUNA, NO PLORIS

JUDIT LUNA MINGUELL

«Lluna, no ploris» és un projecte fotogràfic que vaig iniciar després de decidir tornar a tenir contacte amb el meu pare i amb la casa de la meva infantesa. El meu pare és alcohòlic i, amb aquestes fotografies, pretenc fer una crida a la reflexió sobre les addiccions i la salut mental, posant el focus en l'alcoholisme, tan present a la nostra societat.

Les fotografies posen en crisi la noció de pertinença de la intimitat: parteixen d'una experiència personal, però involucren un altre cos, una altra veu, una altra història. Aquesta tensió entre la necessitat de narrar i la responsabilitat ètica obre un espai de reflexió sobre la funció de l'artista com a canal, testimoni i intèrpret, i sobre els límits del relat personal, així com sobre la mateixa pràctica artística i el paper que hi té l'art. Penso que, d'aquesta manera, es posen sobre la taula les formes de representació de l'experiència, la legitimitat de la veu que la relata i, sobretot, la responsabilitat que comporta fer-la pública. A més, hi ha la voluntat clara de dur allò personal a un primer terme com a acte polític en què la imatge fotogràfica funciona com a arxiu, reivindicant el valor de la memòria i de l'enregistrament d'allò que està a punt de desaparèixer en tant que acte de conservació.

Trobo important mencionar que, en no exposar la identitat del meu pare, el projecte pren una dimensió política, creant un espai on allò personal es converteix en col·lectiu. Per una banda, el projecte es llegeix com la documentació d'una vida marcada per una malaltia concreta (representativa d'una realitat compartida per moltes famílies). Per l'altra, es pot interpretar com un drama d'entreteniment que satisfà la morbositat inherent a la idea d'intimitat aliena. El que m'interessa aquí és la intersecció que es genera entre ambdues perspectives, representada amb la cruesa d'aquestes imatges en què es manté el respecte i s'evita l'estigmatització de l'alcoholisme, de les addiccions i de la salut mental, però que, alhora, produeixen un impacte visual important i també duen a reflexionar sobre la dissolució o la pèrdua de la pròpia identitat.

La sèrie fotogràfica forma part d'un projecte interdisciplinari més ampli, creat a partir de dibuixos, escrits i converses enregistrades que han estat transcrits posteriorment. A causa de la gran càrrega que suposava aquest retorn, vaig visitar el meu pare gairebé cada dia durant mesos sense entrar a dins de casa, quedant-me al porxo amb ell. Durant aquests mesos, ens vam posar tots dos a dibuixar. Aquesta pràctica va sostenir el retorn i, més endavant, gràcies al fet d'haver estat dibuixant conjuntament, vaig poder entrar dins de la casa i observar-ho tot amb deteniment, des d'una posició crítica, separant aquesta perspectiva de l'afectiva i emmarcant-la dins de la pràctica artística. Tot aquest relat s'inscriu dins del llibre d'artista titulat *El parquet no es frega amb lleixiu*, en què apareixen els dibuixos, les fotografies, els escrits i alguns fotogrames de vídeos d'accions realitzades a la casa. En aquest llibre també es veuen reflectits la idea d'infància i el dol per la meua mare, una pèrdua clau que va accelerar el procés de malaltia del meu pare.

Per acabar, m'agradaria afegir que el títol del projecte fotogràfic fa referència a un escrit que vaig trobar de quan era petita durant aquest retrobament: «Lluna, no ploris, no estiguis trista, que ho fas molt bé. Ets molt bonica, no ploris». A més, juga amb un doble sentit: *Lluna* remet al meu cognom i al del meu pare (Luna), un fet que reforça la dimensió familiar i íntima del projecte.

La lluna, tan blanca,
sembla de paper.
Té cara de pena
i res no hi pot fer.
Penjada
en la fosca
com un llumener,
la lluna
ja plora,
damunt el carrer.

L luna no
ròus no estigis trista que
o feres molt bé. Ets molt bonica
no ploris.

Judit
Divendres, 15 gener 2009
3 DESITJOS.

1. Que la meua mare és curi.
2. Tenir un germanet petit.
3. Anar de creuer cada setmana i sense anar al col·le.

Que els teus desitjos es facin realitat!

MB

Judit

jo tin una coseta
que bix amb la meua germana
el pare i la mare...
i un jardí molt bonic.

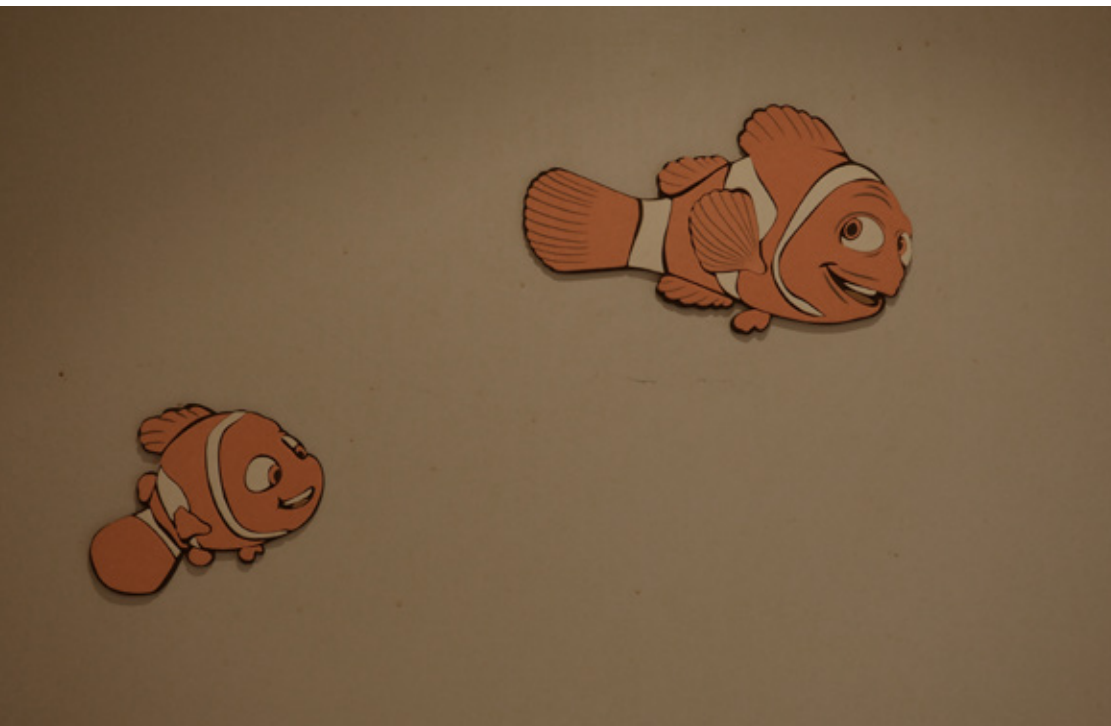

JUDIT LUNA MINGUELL

La meua pràctica, en la intersecció entre l'experimentació artística, l'educació i el pensament crític, té un interès especial pels espais íntims, els processos col·lectius i les metodologies situades. A través de la imatge treballo allò que pesa per donar-li una altra forma, un altre sentit i traslladar-ho a altres contextos que ho enriqueixen i ho fan mutar. Des d'aquest lloc i mitjançant la investigació i l'experimentació artística, qüestiono els conflictes ètics i les friccions que apareixen quan els continguts autobiogràfics són traslladats a l'esfera pública. El sentit principal de la meua obra és plantejar i presentar problemàtiques socials que ens envolten i ens conformen, amb la intenció de generar uns nous espais de trobada i reflexió, entenent la pràctica com una eina de consciència col·lectiva i de mediació.

Soc una artista visual amb formació en belles arts i el Màster en producció i recerca artística de la Universitat de Barcelona. Actualment, emmarco la meua pràctica com a artista resident a Fabra i Coats: Fàbrica de Creació, i a Can Serrat International Residency, on també soc mediatadora del programa Art i Educació a Can Serrat.

He participat en exposicions a la Biennial d'Art Jove de Vilafranca (2025), el festival Stripart (2025), l'espai Homesession i la Sala d'Art Jove (2024), entre d'altres. També he rebut diferents beques de creació, com ara la beca d'arts visuals de la Fundació Güell (2025) i la beca Creuer de Can Serrat (2024), a més d'altres ajuts i iniciatives de suport a la creació.

JORDI CAMPS

VICEPRESIDENTE CUARTO Y DIPUTADO DE CULTURA DE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA

«Lluna, no ploris» (Luna, no llores): memoria fotográfica, intimidad y salud mental

La fotografía es una herramienta clave para representar e interpretar el mundo. A través de la cámara, podemos captar lo que vemos, pero también lo que queremos contar o imaginar. En INSPAI, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, trabajamos para impulsar esta doble función de la fotografía —documentar la realidad y crear nuevas perspectivas— y ponemos nuevamente el foco en el talento emergente, la mirada propia y la capacidad creativa. Con este objetivo, llevamos veinticuatro ediciones promoviendo el Premio Jóvenes Fotógrafos/as de Cataluña, una iniciativa que ofrece un espacio de descubrimiento, apoyo y proyección a las nuevas generaciones de creadores visuales.

Este año, el jurado ha premiado a la artista visual Judit Luna Minguell (El Bruc, 1999) por el proyecto «Lluna, no ploris». La obra destaca por su enfoque documental, su solidez narrativa y su capacidad de generar una respuesta emocional en el espectador a partir de un relato íntimo vinculado a las adicciones y la salud mental.

El proyecto parte de una mirada respetuosa que evita la estigmatización y propone una lectura abierta de los hechos. De esta forma, pone en valor la fotografía como herramienta de memoria y de construcción de relato.

Este catálogo recoge las veintidós imágenes que forman parte de la exposición derivada del premio, que se presentará en la Casa de Cultura de la Diputació de Girona en el mes de octubre y que posteriormente itinerará por diferentes municipios de la provincia de Girona y festivales de fotografía.

Con esta iniciativa, INSPAI refuerza su compromiso con la formación, la promoción y la difusión de la fotografía contemporánea, y sigue facilitando la conexión entre los jóvenes creadores y los espacios culturales del territorio.

Enhorabuena, Judit Luna, por este proyecto que reflexiona sobre los límites entre lo íntimo y lo público, así como sobre la responsabilidad asociada a la representación de vivencias personales en el ámbito artístico. Y gracias por invitarnos a profundizar en las adicciones y la salud mental, con ese foco especial en el alcoholismo, que aún está demasiado presente en nuestra sociedad y que es el eje central de la serie.

LLUNA, NO PLORIS

«Lluna, no ploris» («Luna, no llores») es un proyecto fotográfico que inicié después de decidir volver a tener contacto con mi padre y con la casa de mi niñez. Mi padre es alcohólico y, con estas fotografías, pretendo hacer un llamamiento a la reflexión sobre las adicciones y la salud mental, poniendo el foco en el alcoholismo, tan presente en nuestra sociedad.

Las fotografías ponen en crisis la noción de pertenencia de la intimidad: parten de una experiencia personal, pero involucran a otro cuerpo, otra voz, otra historia. Esta tensión entre la necesidad de narrar y la responsabilidad ética abre un espacio de reflexión sobre la función del artista como canal, testimonio e intérprete, y sobre los límites del relato personal, así como sobre la propia práctica artística y el papel que desempeña el arte. Creo que, de esta forma, se ponen sobre la mesa las formas de representación de la experiencia, la legitimidad de la voz que la relata y, sobre todo, la responsabilidad que comporta hacerla pública. Además, existe la voluntad clara de llevar lo personal a un primer plano como acto político en el que la imagen fotográfica funciona como archivo, reivindicando el valor de la memoria y del registro de lo que está a punto de desaparecer mediante un acto de conservación.

Me parece importante mencionar que, al no exponer la identidad de mi padre, el proyecto toma una dimensión política y se crea un espacio donde lo personal se convierte en colectivo. Por un lado, el proyecto se lee como la documentación de una vida marcada por una enfermedad concreta (representativa de una realidad compartida por muchas familias). Por el otro, se puede interpretar como un drama de entretenimiento que satisface el morbo inherente en la idea de intimidad ajena. Lo que aquí me interesa es la intersección que se genera entre ambas perspectivas, representada con la crudeza de estas imágenes en las que se mantiene el respeto y se evita la estigmatización del alcoholismo, de las adicciones y de la salud mental, pero que, al mismo tiempo, producen un impacto visual importante y también llevan a reflexionar sobre la disolución o la pérdida de la identidad de uno mismo.

La serie fotográfica forma parte de un proyecto interdisciplinario más exhaustivo, creado a partir de dibujos, escritos y conversaciones grabadas que han sido transcritas posteriormente. Debido a la gran carga que suponía este regreso, visité a mi padre casi todos los días durante meses sin entrar en la casa, quedándome en el porche con él. Durante esos meses, ambos nos pusimos a dibujar. Esta práctica sostuvo el regreso y, más adelante, gracias al hecho de haber dibujado conjuntamente, pude entrar en la casa y observarlo todo con detenimiento, desde una posición crítica, separando esta perspectiva de la afectiva y enmarcándola dentro de la práctica artística. Todo este relato forma parte del libro de artista titulado *El parquet no es frega amb lleixiu* («El parquet no se friega con lejía»), en el que aparecen los dibujos, las fotografías, los escritos y algunos fotogramas de vídeos de acciones realizadas en la casa. En este libro también se ven reflejados la idea de infancia y el luto por mi madre, una pérdida clave que aceleró el proceso de enfermedad de mi padre.

Por último, me gustaría añadir que el título del proyecto fotográfico hace referencia a un escrito que encontré de cuando era pequeña durante este reencuentro: «Lluna, no llores, no estés triste, lo estás haciendo muy bien. Eres muy bonita, no llores». Además, tiene un doble sentido: *Lluna* remite a mi apellido y al de mi padre (Luna), un hecho que refuerza la dimensión familiar e íntima del proyecto.

JUDIT LUNA MINGUELL

Mi práctica, en la intersección entre la experimentación artística, la educación y el pensamiento crítico, tiene un especial interés por los espacios íntimos, los procesos colectivos y las metodologías situadas. A través de la imagen trabajo en lo que pesa para darle otra forma, otro sentido, y trasladarlo a otros contextos que lo enriquecen y lo hacen mutar. Desde este sitio y mediante la investigación y la experimentación artística, cuestiono los conflictos éticos y las fricciones que aparecen cuando los contenidos autobiográficos se trasladan a la esfera pública. El sentido principal de mi obra es plantear y presentar problemáticas sociales que nos rodean y conforman, con la intención de generar nuevos espacios de encuentro y reflexión, entendiendo la práctica como una herramienta de conciencia colectiva y de mediación.

Soy una artista visual con formación en bellas artes y el Máster en producción e investigación artística de la Universidad de Barcelona. Actualmente, marco mi práctica como artista residente en Fabra i Coats: Fábrica de Creació, y en Can Serrat International Residency, donde también soy mediadora del programa Arte y Educación en Can Serrat.

He participado en exposiciones en la Biennial d'Art Jove de Vilafranca (2025), el festival Stripart (2025), el espacio Homesession y la Sala d'Art Jove (2024), entre otros. También he recibido diferentes becas de creación, como la beca de artes visuales de la Fundació Güell (2025) y la beca Crucero de Can Serrat (2024), además de otras ayudas e iniciativas de apoyo a la creación.

JORDI CAMPS

fourth vice-president and Deputy for Culture of the Diputació de Girona

Lluna, no ploris (Lluna, don't cry): photographic remembrance, intimacy and mental health

Photography is a key tool for representing and interpreting the world. Through the camera, we can capture what we see, but we can also capture what we want to explain or imagine. At INSPAI, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, we work to promote this dual function of photography – documenting reality and opening up new perspectives – and we are again putting the focus on emerging talent, particular viewpoints and creative capacity. With this aim, we have been promoting the Young Photographers of Catalonia Award for twenty-four editions, an initiative that offers a space of discovery, support and projection to new generations of visual creators.

This year, the jury selected the visual artist Judit Luna Minguell (El Bruc, 1999) for the project Lluna, no ploris. The work stands out for its documentary approach, narrative solidity and ability to generate an emotional response in the viewer based on an intimate story linked to addictions and mental health.

The project starts from a respectful perspective that avoids stigmatization and proposes an open reading of the facts. In this way, it highlights photography as a tool for remembering and constructing stories.

This catalogue includes the twenty-two images that form part of the exhibition resulting from the award, which will be presented at the Casa de Cultura of the Diputació de Girona in October and which will subsequently travel to various municipalities in Girona and to photography festivals.

With this initiative, INSPAI reinforces its commitment to the teaching, promotion and dissemination of contemporary photography, and continues to facilitate a connection between young creators and the cultural spaces of the territory.

Congratulations, Judit Luna, for this project that reflects on the limits between the intimate and the public, as well as on the responsibility associated with the representation of personal experiences in the artistic field. And thank you for your call to delve deeper into addictions and mental health, with this special focus on alcoholism, still all too present in our society and the central issue of the series.

LLUNA, NO PLORIS

"Lluna, no ploris" ("Moon, don't cry") is a photographic project that I started when I decided to reconnect with my father and my childhood home. He is an alcoholic, and I intend, with these photographs, to call for reflection on addictions and mental health, with a special focus on alcoholism, which is widespread in our society.

The photographs take the notion of belonging and intimacy and show it in crisis: they start from a personal experience, but involve another body, another voice, another story. This tension between the need to narrate and ethical responsibility opens up a space for reflection on the role of the artist as a channel, witness and interpreter, and on the limits of the personal story, as well as on artistic practice itself and the role that art plays in it. I think that, in this way, the manner of representing the experience, the legitimacy of the voice that tells the story and, above all, the responsibility that comes with making it public are shown. Furthermore, there is a clear desire to bring the personal to the forefront as a political act in which the photographic image functions as an archive, affirming its value as memory and recording what is about to disappear as an act of conservation.

I find it important to mention that, by not exposing my father's identity, the project takes on a political dimension, creating a space where the personal becomes collective. On the one hand, the project is read as the documenting of a life marked by a specific illness (representative of a reality shared by many families). On the other hand, it can be interpreted as an amusing drama that satisfies the morbidity inherent in the idea of other people's intimacy. What interests me here is the intersection that is generated between the two perspectives, represented by the rawness of these images in which respect is maintained and the stigmatization of alcoholism, addictions and mental health is avoided, but which, at the same time, make a significant visual impact and also lead to us reflecting on the dissolution or loss of one's own identity.

The photographic series is part of a larger interdisciplinary project, created from drawings, texts and recorded conversations that were subsequently transcribed. Returning was a great burden. I visited my father almost every day for months without going inside the house, staying on the porch with him. During these months, we both started drawing. This practice supported the visits and, later, thanks to having been drawing together, I was able to enter the house and observe everything carefully, from a critical viewpoint, separating this perspective from the affective one and framing it within artistic practice. This entire story can be found in the artist's book entitled *El parquet no es frega amb lleixiu* ('Don't use bleach on the parquet'), which includes drawings, photographs, texts and some frames of video filmed in the house. This book also reflects on the idea of childhood and grief for my mother, whose death was a key loss that accelerated my father's illness.

Finally, I would like to add that the title of the photographic project refers to some writing I found from when I was little during these visits: "Lluna, don't cry, don't be sad, you're doing very well. You are very pretty, don't cry". Furthermore, it has a double meaning: *Lluna* refers to my surname and that of my father (Luna), something that reinforces the intimate family dimension of the project.

JUDIT LUNA MINGUELL

My practice, at the intersection of artistic experimentation, education and critical thinking, is especially interested in intimate spaces, collective processes and situated methodologies. Using images, I work on what weighs me down to give it another form, another meaning and transfer it to other contexts which enrich it and cause it to mutate. From this starting point and through research and artistic experimentation, I question the ethical conflicts and frictions that appear when autobiographical content is transferred to the public sphere. The main focus of my work is to raise awareness and show social issues that surround us and shape us, with the intention of generating new spaces for meeting and reflection, understanding the practice as a tool of collective consciousness and mediation.

I am a visual artist with a background in Fine Arts and a Master's degree in Artistic Production and Research from the University of Barcelona. Currently, I frame my practice as a resident artist at Fabra i Coats: Fàbrica de Creació, and at Can Serrat International Residency, where I am also a mediator for the Art and Education programme at Can Serrat.

I have participated in exhibitions at the Biennial d'Art Jove de Vilafranca (2025), the Stripart festival (2025), the Homesession space and the Sala d'Art Jove (2024), among others. I have also received various creative grants, such as the visual arts grant from the Fundació Güell (2025) and the Creuer de Can Serrat grant (2024), in addition to other grants and initiatives supporting creative artists.

JORDI CAMPS
FOURTH VICE-PRESIDENT AND DEPUTY FOR CULTURE OF THE DIPUTACIÓ DE GIRONA

« Lluna, no ploris » (Lune, ne pleure pas) : mémoire photographique, intimité et santé mentale

La photographie est un outil essentiel pour représenter et interpréter le monde. Grâce à l'appareil photo, nous pouvons capturer ce que nous voyons, mais aussi ce que nous voulons expliquer ou imaginer. À INSPAI, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, nous nous efforçons de mettre en avant cette double fonction de la photographie — documenter la réalité et ouvrir de nouvelles perspectives — et nous mettons une fois de plus l'accent sur les talents émergents, notre propre perspective et notre capacité créative. Dans cette optique, nous promouvons depuis vingt-quatre éditions le Prix des Jeunes Photographes de Catalogne, une initiative qui offre un espace de découverte, de soutien et de visibilité aux nouvelles générations de créateurs visuels.

Cette année, le jury a récompensé l'artiste plasticienne Judit Luna Minguell (El Bruc, 1999) pour le projet « Lluna, no ploris ». Ce travail se distingue par son approche documentaire, la solidité de son récit et sa capacité à susciter une réaction émotionnelle chez le spectateur grâce à une histoire intime liée aux addictions et à la santé mentale.

Le projet part d'une perspective respectueuse qui évite la stigmatisation et propose une lecture ouverte des faits. Elle met ainsi en lumière la photographie comme outil de mémoire et de construction narrative.

Ce catalogue rassemble les vingt-deux photographies qui composent l'exposition organisée dans le cadre du prix. Celle-ci sera présentée à la Casa de Cultura de la Diputació de Girona en octobre puis fera l'objet d'une tournée dans différentes municipalités de la région de Gérone et dans divers festivals de photographie.

Avec cette initiative, l'INSPAI renforce son engagement en faveur de la formation, de la promotion et de la diffusion de la photographie contemporaine, et continue de faciliter le lien entre les jeunes créateurs et les espaces culturels du territoire.

Félicitations, Judit Luna, pour ce projet qui interroge les limites entre l'intime et le public, ainsi que la responsabilité liée à la représentation d'expériences personnelles dans le champ artistique. Et merci de nous avoir invités à approfondir la question des addictions et de la santé mentale, en particulier l'alcoolisme, encore trop présent dans notre société et axe central de cette série.

LLUNA, NO PLORIS

« Lluna, no ploris » (Lune, ne pleure pas) est un projet photographique que j'ai entrepris lorsque j'ai décidé de renouer avec mon père et ma maison d'enfance. Mon père est alcoolique et, avec ces photographies, je souhaite inviter à la réflexion sur les addictions et la santé mentale, en mettant l'accent sur l'alcoolisme, si présent dans notre société.

Ces photographies mettent en crise les notions d'appartenance et d'intimité : elles partent d'une expérience personnelle, mais impliquent un autre corps, une autre voix, une autre histoire. Cette tension entre le besoin de raconter et la responsabilité éthique ouvre un espace de réflexion sur le rôle de l'artiste comme canal, témoin et interprète, sur les limites du récit personnel, ainsi que sur la pratique artistique elle-même et la place qu'y occupe l'art. Je pense que, de cette manière, les formes de représentation de l'expérience, la légitimité de la voix qui la relate et, surtout, la responsabilité qui découle de sa diffusion publique sont mises en question. De plus, il existe une volonté manifeste de placer le personnel au premier plan comme acte politique, où l'image photographique fonctionne comme une archive, revendiquant la valeur de la mémoire et l'enregistrement de ce qui est sur le point de disparaître comme un acte de conservation.

Il me semble important de préciser qu'en ne révélant pas l'identité de mon père, le projet prend une dimension politique, créant un espace où le personnel devient collectif. D'une part, le projet est perçu comme la documentation d'une vie marquée par une maladie spécifique (représentative d'une réalité partagée par de nombreuses familles). D'un autre côté, on peut l'interpréter comme un drame divertissant qui satisfait la morbidité inhérente à l'idée d'intimité avec autrui. Ce qui m'intéresse ici, c'est le point de rencontre qui se crée entre ces deux perspectives, représenté par la crudité de ces images où le respect est maintenu et où la stigmatisation de l'alcoolisme, des addictions et des problèmes de santé mentale est évitée, mais qui, en même temps, produisent un impact visuel significatif et amènent également à réfléchir sur la dissolution ou la perte de sa propre identité.

Cette série photographique fait partie d'un projet interdisciplinaire plus vaste, créé à partir de dessins, d'écrits et de conversations enregistrées qui ont ensuite été transcrites. En raison du lourd fardeau que représentait ce retour, j'ai rendu visite à mon père presque tous les jours pendant des mois sans entrer dans la maison, restant avec lui sur le porche. Durant ces mois, nous avons tous les deux commencé à dessiner. Cette pratique a permis de pérenniser ce retour et, plus tard, grâce au fait d'avoir dessiné ensemble, j'ai pu entrer dans la maison et tout observer attentivement, d'un point de vue critique, en séparant cette perspective de la dimension affective et en l'inscrivant dans la pratique artistique. L'intégralité de ce récit est relatée dans le livre de l'artiste intitulé *El parquet no es frega amb lleixiu* ('On ne nettoie pas le parquet à l'eau de Javel'), qui comprend des dessins, des photographies, des écrits et quelques images vidéo d'actions réalisées dans la maison. Ce livre reflète également l'idée de l'enfance et le deuil de ma mère, une perte majeure qui a accéléré la progression de la maladie de mon père.

Enfin, je voudrais ajouter que le titre du projet photographique fait référence à un écrit datant de mon enfance que j'ai retrouvé lors de ces retrouvailles : « Lluna, ne pleure pas, ne sois pas triste, tu te débrouilles très bien. Tu es très belle, ne pleure pas. » De plus, cela joue sur un double sens : *Lluna* fait référence à mon nom de famille et à celui de mon père (Luna), un fait qui renforce la dimension familiale et intime du projet.

JUDIT LUNA MINGUELL

Ma pratique, à la croisée de l'expérimentation artistique, de l'éducation et de la pensée critique, s'intéresse particulièrement aux espaces intimes, aux processus collectifs et aux méthodologies contextualisées. À travers l'image, je travaille sur ce qui la caractérise pour lui donner une autre forme, une autre signification, et la transférer dans d'autres contextes qui l'enrichissent et la font muter. De ce lieu, et à travers la recherche et l'expérimentation artistique, je questionne les conflits éthiques et les frictions qui apparaissent lorsque le contenu autobiographique est transféré dans la sphère publique. L'objectif principal de mon travail est de soulever et de présenter les problèmes sociaux qui nous entourent et nous façonnent, dans le but de créer de nouveaux espaces de rencontre et de réflexion, en concevant cette pratique comme un outil de conscience collective et de médiation.

Je suis une artiste plasticienne, diplômée en beaux-arts et titulaire d'un master en production et recherche artistiques de l'Université de Barcelone. Actuellement, je conçois ma pratique en tant qu'artiste en résidence à Fabra i Coats : Fàbrica de Creació, et à la résidence internationale Can Serrat, où je suis également médiatrice pour le programme Art et Éducation de Can Serrat.

J'ai participé à des expositions à la Biennal d'Art Jove de Vilafranca (2025), au festival Stripart (2025), à l'espace Homesession et à la Sala d'Art Jove (2024), entre autres. J'ai également reçu diverses bourses créatives, telles que la bourse en arts visuels de la Fundació Güell (2025) et la bourse Creuer de Can Serrat (2024), en plus d'autres bourses et initiatives pour soutenir la création.

CATÀLEG

Diputació de Girona / INSPAI, Centre de la Imatge

Direcció de muntatge:
INSPAI, Centre de la Imatge

Assessorament lingüístic:
Serveis Lingüístics de la Diputació de Girona

© D'aquesta edició: Diputació de Girona, 2026
© De les fotografies: L'autora
© Dels textos: Els autors

Excepte en els casos expressament autoritzats per la llei, no s'autoritza la reproducció total o parcial dels continguts d'aquest catàleg. Les persones interessades a efectuar-ne reproduccions o a explotar-ne els textos i les imatges han d'obtenir l'autorització prèvia dels titulars del copyright.

Impressió: Agpograf Impressors

Dipòsit legal GI 1361-2026

EXPOSICIÓ

Casa de Cultura de la Diputació de Girona (sala d'exposicions, segon pis)
De l'1 d'octubre al 28 de novembre de 2026

Direcció de muntatge:
INSPAI, Centre de la Imatge

Producció:
INSPAI, Centre de la Imatge - Oficina de Difusió

Muntatge:
Oficina de Difusió

**Joves Fotògraf(e)s
de Catalunya**

INSPAI
Centre de la Imatge
Diputació de Girona